

I. Dưới lớp giáp là máu

Episode 2: Cô là ai

Tôi mơ màng, mắt không thể mở, như một giấc mộng dài, và rồi tôi bị một hiện tượng mà người người hay gọi là 'bóng đè'.

Tại tôi nghe thấy tiếng nói với những từ vô nghĩa, nhưng tôi dần nghe rõ hơn. Bây giờ, toàn bộ ý thức của tôi đều đồng loạt được kích hoạt.

Có lẽ tôi đã bị đánh thuốc?

Lục lọi từng tầng ký ức, tôi nhớ cảnh tượng ngay trước lúc ngất đi. Có lẽ loại 'thuốc mê' này vẫn còn một chút tác dụng, vì các giác quan của tôi đã có thể cảm nhận được xung quanh, nhưng các bộ phận khác như cơ bắp lại chẳng thể nghe lời... chẳng thể cử động, và chẳng thể mở mắt.

Nhưng ít nhất, tôi đã nghe rõ xung quanh.

Có tiếng bước chân vọng nhẹ, dừng lại gần chỗ tôi đang nằm. Một giọng nữ, chính là giọng nói ấy, đã cất lên, lần này bớt lạnh lùng hơn... nhưng vẫn toát ra một sự cảnh giác không tài nào giấu được.

> "Đoạn truyền cuối cùng... không rõ ràng, nhưng chắc chắn là tín hiệu từ thiết bị phản ứng tăng phụ. Mảnh vỡ đó đã rơi vãi, nhưng không ngờ cậu ta đã vô tình thấy nó."

Một giọng khác, là nam, già hơn. Bình thản, nhưng sâu thẳm là áp lực ngầm khiến người nghe khó lòng bình tĩnh.

> "Đáng lẽ chúng ta phải hành động nhanh hơn. Nếu chẳng may cậu ấy đánh thức hoàn toàn mảnh đó... không biết chuyện gì sẽ xảy ra. May mà con bé kịp thời... tuy hơi mạnh tay 'một chút'."

Cô ấy đáp, giọng nhỏ lại.

> "Tôi chỉ gây mê tạm thời. Không có tổn thương não đâu, kiểm tra sơ bộ cho thấy... cậu ta không sao, nhưng cậu ấy vô tình là đối tượng mà chúng ta đang tìm kiếm. Và mọi chỉ số đều vượt xa mức thông thường."

Giọng thứ ba vang lên, nhẹ nhàng hơn, nhưng lại có phần trêu chọc.

> "Vượt xa đến mức đáng sợ ấy chứ? Lần đầu tiên một người thường sử dụng thiết bị kiểm tra Aerion mà chưa bị đốt cháy hệ thần kinh..."

> "Hay là do cậu ta... không còn là 'người' nữa rồi?" – người đàn ông trầm ngâm.

Aerion...?

Tôi không hiểu họ đang nói gì.

Nhưng tôi biết một điều, tôi không còn nằm ngoài cuộc chơi này.
Tôi đã dính vào một tổ chức... mà tôi chẳng còn đường lui.

—

Một chiếc ghế kéo sát cạnh giường tôi. Ai đó ngồi xuống, thở nhẹ.
> “Xin lỗi vì... ra tay mạnh quá nhé. Nhưng nếu không làm thế, có thể cậu sẽ không bao giờ ‘tỉnh lại’ ở dưới này.”

Tôi cảm thấy một ngón tay chạm nhẹ vào trán mình, lạnh như băng.
> “Ngủ thêm chút nữa đi. Vì khi cậu tỉnh, sẽ là lúc cậu phải lựa chọn.”

> “...”

> “Không ai ép buộc. Nhưng chiếc ghế ấy... đã chờ cậu đã lâu lắm rồi.”

—

Ngay lúc ấy, bên tai tôi vang lên tiếng bíp ngắt quãng – như thể một hệ thống nào đó vừa tái khởi động. Một luồng hơi lạnh lùa qua gáy.
> “Hệ thống nhận diện thần kinh hoàn tất. Đồng bộ hóa tạm thời: 13.5%... Cảnh báo: ý thức đang trong trạng thái nửa tỉnh.”

Tôi giột mình.
Tôi có thể cảm nhận được bàn tay mình, đầu ngón tay tê rần.
Tim tôi đập mạnh hơn. Dù không thể nhúc nhích, nhưng tôi biết, tôi sắp phải tỉnh lại.

Cô gái kia vẫn không biết điều đó.
> “Ta sẽ đưa cậu ấy đến trung tâm phòng lệnh Nest, chờ đợi đánh giá cuối cùng từ Tư Lệnh.”

Tư Lệnh...?

Họ đang mang tôi đến Nest?

Nest là đâu?!

Chiếc ghế trống... Là dành cho tôi?

> “...”

> “Nhưng nếu... cậu ta từ chối thì sao?” – ai đó hỏi nhỏ.

Cô gái đáp, giọng lại lạnh trở lại:

> “Vậy thì tôi sẽ phải ‘thủ tiêu’ mọi manh mối. Cả chuyện này và những người liên quan. Nest không thể để lộ sơ hở.”

Tim tôi thất lại.

Nếu không phải giấc mơ... thì tôi đang bị cuốn vào một thế giới mà mình không hề biết.

Và bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi sẽ không bao giờ có thể trở lại làm một học sinh bình thường nữa.

Tiếng gót chân và đôi giày da gõ xuống mặt sàn kim loại xa dần, sau đó khuất đi sau âm thanh của một cánh cửa trượt.

Mọi âm thanh lắng xuống, có vẻ tất cả đã rời đi, trả lại không gian bình yên vốn có, nhưng lại có phần lạc lõng.

>"..."

Một mình giữa bóng tối dường như vô tận, tôi vẫn chưa tỉnh, cảm giác lúc này thật cô đơn. Nơi đây giống như một nhà tù giữa vũ trụ, bên trong là tôi đang chìm trong hoảng loạn vì bị bỏ rơi, vì bị tách biệt với xã hội loài người. Tất cả mọi thứ đều tối đen, tôi dường như thấy được tương lai, một tương lai đen tối... khi tôi đã vấp phải sai lầm chỉ vì tò mò.

Cái giá quá đắt.

Một cảm giác "vô thực"...

Thời gian như ngừng chuyển động.

Trong khi tôi gần như sụp đổ vì bị nhốt trong cái nhà tù tâm trí.

Thì ánh sáng trắng dội lên lối qua mi mắt tôi. Không còn là thứ bóng tối đặc sệt nữa.

Cảm giác mạch đập đã rõ ràng hơn, và tôi... có thể thở.

Cơ thể vẫn còn hơi nặng, nhưng tôi có thể cử động.

Tôi từ từ mở mắt ra.

—

Trần nhà bằng kim loại sáng bóng. Không có đèn huỳnh quang, mà là hàng chục mạch sáng mềm mại chạy dọc trên từng khe trần như các đường gân sống. Không gian im lặng, tĩnh mịch một cách bất thường, quá yên tĩnh để là bệnh viện thông thường.

Tôi cảm nhận cổ mình đau nhức âm ỉ. Lớp bột vôi đã được tháo bỏ, chỉ còn băng y tế mỏng quấn quanh, đủ để nhắc nhở tôi rằng cơn ác mộng ban sáng không hoàn toàn là mộng.

Tôi ngồi dậy. Cánh tay trái vẫn hơi run. Có một cảm biến đang dính trên cổ tay, nó sáng lên ngay khi tôi vừa cử động. Một màn hình hologram nhỏ hiện ra ngay không trung trước mặt...

> "Aegis-05 xác nhận: Tình tảo – 86%."

Cái gì... Aegis-05?

Tôi quay đầu, và nhận ra mình đang ở trong một căn phòng bằng thép, không cửa sổ, không máy điều hòa, không y tá, chỉ có một chiếc giường, một cánh cửa bọc cách âm, và vài thiết bị điện tử được gắn chìm trong tường.

Ngay lúc tôi chạm chân xuống sàn, cạch, cánh cửa trước mặt trượt mở.

Một cô gái bước vào.

—

Cô mặc một bộ đồng phục màu trắng, chi tiết màu đen, có phù hiệu hình đôi cánh gãy, tóc buộc gọn, ánh mắt sắc lạnh... nhưng giọng nói lại rất khác với lần trước tôi nghe thấy.

> "Chào mừng đến ký túc tầng 3. Cậu tỉnh nhanh hơn tôi dự đoán."

Tôi im lặng vài giây, rồi hỏi:

> "Cô là ai? Và chuyện quái gì đang xảy ra vậy...?"

Cô ấy bước đến, không trả lời ngay, mà đặt lên bàn một thiết bị tròn như đồng hồ đeo tay, phát sáng xanh lam, và đáp gọn.

> "Tên tôi là Yenfu. Cứ gọi là Pu. Tôi là người được lệnh áp giải cậu đến đây vì cậu là người liên quan đến tổ chức."

Cô nhìn thẳng vào mắt tôi.

> "Cậu không nên còn sống. Vì cậu đã tiếp xúc với cánh phản lực Genesis."

Tôi vẫn chưa hiểu.

> "Nhưng Nest đã chọn cậu. Và tôi sẽ là người giới thiệu cậu với... Tư Lệnh."

Tôi cau mày:

> "Tư Lệnh...? Tổ chức các người cái là gì?"

Cô gái tên Yenfu khẽ nghiêng đầu:

> “Chúng tôi là người của Bộ Tư lệnh Revenantskr. Một tổ chức không tồn tại trên bản đồ, không nằm dưới sự kiểm soát của bất kỳ quốc gia nào. Và hiện tại, thế giới đang dần rơi vào chiến tranh. Nhưng chiến tranh lần này không đến từ một chính phủ hay quân đội cụ, mà từ những tổ chức được chính phủ phe địch hậu thuẫn với âm mưu kiểm soát toàn bộ thế giới.”

> “Cậu... là ứng viên của tổ trưởng Tổ 5 – tổ tác chiến mặt đất. Và vị trí đang trống ấy, chính là dành cho cậu, nếu cậu còn muốn tiếp tục sống.”

Tôi ngỡ ngàng, như đang nghe một câu chuyện hoang đường.

Nhưng điều khiến tôi bất an nhất không phải là lời nói của cô ấy...

Mà là khi cánh cửa sau lưng cô mở ra thêm một lần nữa.

Nét mặt cô ấy hơi nhếch lên.

Bước vào là một người đàn ông, với đôi mắt sắc lạnh và phong thái không thể nhầm lẫn.

Anh ta dừng lại, gật đầu nhẹ về phía tôi:

> “Tĩnh rồi à. Tốt. Ta là Renzou Nouzen, Tư Lệnh của Nest. Và kể từ bây giờ, cậu... sẽ không còn là một người bình thường nữa.”

Kết bằng một câu khẳng định kì lạ.

Anh chàng ấy có vẻ thẳng thắn, nhưng tôi hy vọng rằng, tôi sẽ không gặp một kết cục bi kịch.

> “...”

> “Chào mừng đến với chiến tuyến ngầm của thế giới.”

> “...?!”

—

Chưa kịp định thần.

Cánh cửa trượt lại mở ra lần nữa. Một uy áp phá tan bầu không khí. Hai người kia không nhìn mà cứ thế đứng dậy, bước ra bên ngoài, nhường chỗ cho vị “công chúa bạc” kia.

Cánh cửa khép lại. Cô ấy quỳ một chân, ngay bên cạnh tôi.

Tôi cố gượng dậy, nhưng tay lập tức bị giữ chặt.

> “Không nên đâu. Cậu vẫn còn yếu.”

> “Vả lại, nó vẫn chưa lành đâu. Vết bỏng điện ấy mà.”

Tôi khựng lại.

Bỗng điện?

Tôi nhớ rõ... rõ mồn một luồng điện chạy qua cơ thể, tiếng nói... bóng người... thanh kiếm ánh sáng đỏ...

> “Cậu đang tự hỏi, có phải tất cả là mơ không, đúng không?” – cô ấy nghiêng đầu, giọng nhẹ nhàng.

Tôi không trả lời. Nhưng trong lòng bỗng lạnh buốt.

Cô đưa tay lên, đặt nhẹ lên trán tôi, rồi nói tiếp.

> “Chúng ta... đã gặp nhau quá sớm. Tôi chưa chuẩn bị gì cả. Nhưng cậu đã chạm vào mảnh cánh đó. Nên tôi không thể quay lưng lại được nữa.”

Tôi quay mặt đi, nhìn lên trần, cố gắng né tránh ánh mắt của cô ấy – một phản xạ... tự nhiên.

> “Đừng lo. Tôi không định làm hại cậu. Ít nhất là... chưa đến lúc.” – nụ cười cô ấy thoáng qua như một vết rạch dao sắc bén trên tấm lụa trắng.

> “Chỉ là... từ bây giờ, cậu phải nghe tôi. Nếu muốn sống.”

Tôi nuốt nước bọt.

> “Tôi là ai à?”

Cô ấy tự đọc thoại, nhưng lại như đang đọc cả nội tâm của tôi, và từng bước giải đáp bất cứ câu hỏi nào hiện lên trong đầu tôi – như một con... quái vật.

Cô ngồi thẳng dậy, đặt một vật gì đó lên đầu gối tôi, một cái móc khóa hoa tuyết.

> “Tôi là người được giao nhiệm vụ giám sát cậu. Xin lỗi đã hơi mạnh tay nhé... cậu bé.”

Tôi nhìn xuống. Móc khóa không còn trắng bạc. Một đường nứt đen kịt chạy dọc, như thể nó đã bị ai đó đốt cháy từ bên trong.

> “Chuyện này sẽ không dừng lại, kể cả khi cậu không muốn.”

Cô ấy đứng dậy.

> “Tối nay, chúng tôi sẽ đến tìm cậu, hãy mở cửa ra. Nếu không, bọn họ sẽ tìm cậu... bằng cách khác.”

Tôi tròn mắt.

> “Họ?”

Cô bước đến cửa, quay đầu lại – lần đầu tiên trong suốt cuộc trò chuyện... đôi mắt ấy hiện lên một chút xót xa, hoặc... do dự.

> “Những kẻ đang truy lùng manh mối còn lại của Kasper. Và nếu cậu thật sự giữ nó... thì cả hai chúng ta... sẽ không còn thời gian để làm người bình thường nữa đâu.”

Cánh cửa mở ra, khép lại sau lưng cô với một tiếng “cạch” khẽ đến lạnh người.

> “Rất hân hạnh được gặp cậu.”

> “Chúng ta sẽ gặp lại, với tình cảnh dễ chịu hơn... và tôi sẽ giới thiệu bản thân nhé, cậu bé.”

—

Tôi ngồi đó, tay run run cầm lấy móc khóa nứt vỡ. Một cơn gió nhẹ lùa qua cánh cửa còn hé mở.

Bên ngoài, ánh hoàng hôn rơi xuống từ cửa sổ trời.
Và... tôi không thể phân biệt được, liệu điều vừa xảy ra là khởi đầu của cơn ác mộng... hay là lời mời gọi của một vận mệnh bị đánh cắp.

—

Tôi không biết đã ngồi trong căn phòng đó bao lâu.
Chỉ biết là khi cánh cửa mở ra một lần nữa, Yenfu đã đứng đó, im lặng như thường lệ.

> “Đi thôi. Tư Lệnh đã đồng ý cho cậu trở về... tạm thời.”

> “Nhưng đây không phải là kết thúc. Mà chỉ là bắt đầu.”

Tôi đứng dậy, chậm rãi bước theo cô ấy.
Chúng tôi đi qua một hành lang dài bất tận, ánh sáng từ vách tường phát ra thứ ánh sáng trắng ngà, không một bóng người, không âm thanh, như thể mọi bước chân của tôi và cô gái ấy đều đang lạc vào bên trong một thân thể của cỗ máy móc khổng lồ.

Tôi lặng lẽ bước theo sau, từng bước chân chậm rãi như một chú cún con đi lạc, ngơ ngác giữa cô ấy và cả một mê cung chìm dưới lòng đất.

Chỉ lúc này, tôi mới có dịp thật sự ngắm trọn bóng lưng ấy. Một dáng hình mảnh khảnh và thanh tú. Có lẽ vì vóc dáng quá thon gọn mà tôi đã lầm tưởng cô ấy cao, nhưng thực ra, thấp hơn tôi gần một cái đầu. Làn da trắng ngần, và lộ rõ ở gáy khi mái tóc được buộc gọn theo kiểu đuôi ngựa năng động. Dáng đi mềm mại, nhưng nhịp bước dứt khoát, một sự pha trộn kỳ lạ giữa uyển chuyển và cứng cáp, giữa nữ tính và quyết đoán. Ở cô ấy tỏa ra một thứ khí

chất kiên cường, một nguồn uy áp thâm lặng nhưng lại mạnh mẽ, chỉ đứng sau 'Công chúa Bạc', người duy nhất khiến tôi từng cảm thấy áp lực đến nghẹt thở.

Trên mỗi bức tường, tôi thấy những dòng ký hiệu nhấp nháy, không phải chữ cái, mà là những ký hiệu lạ, uốn lượn như mạch máu điện tử, liên tục biến hóa.

Tôi hỏi nhỏ.

> "Nơi này... nằm dưới lòng đất à?"

Cô ấy gật đầu, không quay lại.

> "Sâu dưới lòng đất, tầng 13. Một phần của Reginleif."

Tôi nheo mắt.

> "Reginleif... là cái gì?"

> "Khu vực ngầm được kiểm soát và bảo vệ tuyệt đối bởi Revenantskr. Nói đơn giản, đây là thành phố của chúng tôi. Và hiện tại, cậu đang được sống ở trong đó."

Cô ấy dừng lại, ngay tại cuối hành lang. Một cánh cửa khổng lồ, ánh bạc mờ, từ từ hé mở khi cô chạm nhẹ vào một thiết bị đeo tay.

Một chiếc thang máy.

Được trang trí như ở một tương lai xa.

Không hề cảm giác trọng lực, 13 tầng nhảy số chỉ trong chớp mắt.

Tôi bước ra ngoài.

Và lần đầu tiên kể từ khi tỉnh lại, tôi thấy ánh sáng tự nhiên.

Trước mắt tôi là một vùng đô thị bán ngầm, không hẳn là một thành phố, nhưng cũng không phải căn cứ quân sự khô cứng. Mọi thứ có nét gì đó... giả lập, như một thế giới được dựng lên chỉ để tồn tại trong bóng tối.

Trên cao là một vòm trời ảo với ánh hoàng hôn được mô phỏng, phía xa là các tòa nhà thấp tầng bằng thép, ánh sáng mềm chiếu ra từ cửa sổ. Cây cối được trồng nhân tạo, mô phỏng gió nhẹ lay động, nhưng không hề có tiếng chim. Không có dân cư... ngoài lính gác và vài bóng người trong đồng phục trắng-đen như cô gái đứng bên cạnh tôi.

Ở góc bãi đỗ gần bức tường dẫn ra đường ven khu, tôi thấy chiếc xe đạp của mình, cũ, màu xám bạc, lặng lẽ chờ tôi như một chú chó trung thành.

Tôi ngạc nhiên.

> "Nó... vẫn còn?"

Cô ấy nhún vai.

> “Chúng tôi mang nó về sau khi cậu ngất ở khu rừng ngoại vi. Tư Lệnh không thích để lại dấu vết.”

Tôi tiến lại gần, chạm vào ghi-đồng.
Vẫn là xe cũ, nhưng khung đã được lau sạch. Dường như... ai đó đã chăm sóc nó khi tôi bất tỉnh.

Yenfu mở lời.
> “Cậu sẽ được giám sát. Mỗi bước đi, mỗi tương tác, chúng tôi đều biết. Nhưng đừng lo... nếu cậu không gây rắc rối, mọi thứ sẽ ‘có vẻ’ bình thường.”

Tôi quay sang, giọng nghi hoặc.
> “Chuyện này... có từng xảy ra với ai khác chưa?”

Cô nhìn tôi một lúc, rồi khẽ nói.
> “Cậu là trường hợp thứ ba trong lịch sử Nest được đưa về mà chưa bị ‘xóa’.”

> “Hai người trước...?” – tôi hỏi nhỏ.

Yenfu không trả lời. Chỉ lặng lẽ đưa tay, gỡ ra một thiết bị gắn nhỏ từ cổ tay tôi – cái cảm biến khi này hiển thị 86%.
> “Tôi sẽ đến tìm cậu. Khi chiếc ghế đó thật sự sẵn sàng.”

> “Và nếu tôi từ chối?” – tôi hỏi, giọng trầm xuống.

Cô không cười, nhưng ánh mắt khẽ nheo lại.
> “Cậu biết rồi còn gì... vì ‘từ chối’ cũng là một lựa chọn.”

Không chờ tôi nói gì thêm, cô lùi lại hai bước, rồi quay người bước về lại hành lang bạc.
> “Tạm biệt, Aegis-05.”

> “Tôi... không phải Aegis gì cả...”

Cô dừng bước, không quay lại, nhưng khẽ nói.
> “Cậu sẽ chấp nhận thôi.”
Cánh cửa trượt đóng lại phía sau.
Một lần nữa, tôi lại đứng một mình. Nhưng lần này... không còn là trong bóng tối.

Tôi đạp xe ra khỏi cổng.

—

Thế giới bên ngoài vẫn vậy.

Rời khỏi khu vực đô thị ngầm, tôi xuất hiện trong một con đường được bao quanh bởi các con đồi dốc, được các tán cây tự nhiên che đầy kỹ lưỡng.

Nắng chiều rọi lên mặt đường, gió nhẹ thổi qua rặng cây bên lề. Âm thanh xe cộ và cuộc sống ồn ào – vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng trong tôi, không còn cảm thấy quen thuộc.

Mọi thứ... đã khác.

Tôi chạm tay lên ngực, nơi trái tim vẫn đập đều. Nhưng trong nhịp đập ấy, tôi nghe được tiếng vang của một cuộc chiến đang dần đến gần.

Và giữa thế giới bình thường này... tôi không còn là một phần của nó.

Tôi đạp xe chậm chậm trên con đường quen thuộc.
Con dốc nhỏ dẫn về khu dân cư phía Tây vẫn nằm đó, những cột đèn vàng nhạt bắt đầu sáng lên khi mặt trời sắp khuất.

Tôi đã từng đi qua con đường này hàng ngàn lần. Nhưng chưa bao giờ... trong lòng lại nặng nề đến vậy.

Khi đến gần cổng, tôi dừng lại.
Căn nhà hai tầng sơn trắng nơi tôi gọi là "nhà", vẫn im lìm, chỉ có ánh sáng mờ từ phòng khách hắt ra ngoài.

Tôi dựng xe bên cạnh bức tường nhỏ kế cửa chính, bước ngang qua hàng cây.

Tay run nhẹ khi chạm vào tay nắm cửa.

Cạch.

Cửa không khóa. Tôi đẩy cửa, bước vào trong.

Không gian quen thuộc.
Mùi gỗ, mùi sách, và cả tiếng mùi điều hoà 'dân dụng' quen thuộc, mọi thứ giống như chưa từng thay đổi.

Tôi chưa kịp thở phào vì nhẹ nhõm...

> "...Về rồi à?"

Giọng nói ấy vang lên từ cầu thang.

Tôi ngẩng đầu.

Cô ấy đứng đó, tay cầm ly nước, mặc áo thun mỏng và chiếc quần thể thao xám.

Tóc cô buộc thấp, một vài sợi rũ xuống má. Ánh mắt cô... bình thản, nhưng trong đó có điều gì đó khiến tôi lạnh sống lưng.

> “Xin lỗi. Tôi... về trễ.” – tôi nói, giọng khàn hơn bình thường.

Cô không trả lời ngay. Đặt ly nước lên thành cầu thang, rồi bước xuống. Nhẹ nhàng. Từng bước.

> “Cậu biến mất cả ngày.” – cô nói.

> “Không báo. Không nhắn. Không ai tìm được. Và bây giờ... cậu chỉ ‘về trễ’?”

Tôi mở miệng, nhưng không biết phải nói gì.

Tôi không thể kể cô ấy rằng tôi tỉnh dậy trong lòng đất, bị đưa vào tổ chức không bản đồ, nghe mọi người gọi tên tôi là Aegis-05.

> “Tôi...”

> “Tôi đã bị... ngắt. Ai đó đưa tôi về.”

Một câu trả lời dường như quá ngượng ngạo.

Cô ấy khựng lại.

Cô đứng ngay trước mặt tôi, rất gần. Mùi hương bạc hà quen thuộc lướt qua.

> “Cậu bị ngắt... và trở về sạch sẽ, gọn gàng, với một vết hằn của một cái cảm biến sinh trắc ở tay đã bị gỡ?”

Tôi cứng người.

Cô nhìn tôi, lâu hơn bình thường.

Ánh mắt ấy không còn là ánh mắt của cô ấy, cô bạn cùng lớp ngồi sau lưng tôi, hay người vẫn mang sandwich tới lớp khi tôi quên ăn sáng.

Mà là ánh mắt của người biết điều gì đó.

> “Họ đã tìm đến cậu rồi, đúng không?” – cô nói nhỏ, nhưng từng chữ như xé toang sự im lặng.

Với nỗi buồn hằn sâu trên khuôn mặt...

Tôi chết lặng.

> “Cậu... biết về Nest?”

Cô ấy thở dài, lùi lại một bước.

> “Ai mà biết chứ. Nhưng tôi đã hy vọng... họ sẽ không chọn cậu.”

> “Tại sao...?” – tôi thì thầm.

Cô không trả lời ngay. Quay lưng, bước về phía phòng bếp.

> “Tôi đã từng thấy người khác bị chọn. Và rồi... tôi không gặp được họ nữa.”

> “Cậu biết không? Nest không phải là tổ chức bảo vệ thế giới, mà là nơi ‘nuốt chửng’ con người.”

Tôi siết chặt tay.

> “Tôi không chọn. Họ... buộc tôi vào.”

> “Không.” – cô nói từ trong bóng tối phòng bếp, chỉ còn giọng vọng ra.

> “Cậu đã chạm vào cánh Genesis, đúng chứ? Từ giây phút đó... mọi lựa chọn đều không còn là của cậu nữa. Và từ giờ, đây không còn là chốn đô thị miền quê mang tên Santos nữa, Reginleif... mới chính là quê hương của cậu... là nơi cậu thuộc về.”

—

Tôi đứng đó, trong căn nhà quen thuộc, nhưng không còn thấy an toàn như trước.

Bàn tay tôi vẫn còn hơi tê, dư chấn từ hệ thống thần kinh vẫn chưa dứt.

Và lần đầu tiên, tôi hiểu rằng... cuộc sống của tôi không chỉ bị xáo trộn.

Mà là cô lập.

Tôi không chỉ bị kéo vào thế giới kia...

Tôi còn kéo theo cả những người mình muốn bảo vệ.

Tôi nhìn cô ấy...

> “Cậu... là ai.”

Lời tôi thốt ra... không còn là một câu nghi vấn.